

רע"פ 3115/21 - אביתר גרוס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3115/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אביתר גרוס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 29751-10-20 מיום 21.3.2021 שניתן על ידי כב' השופט העמית אברהם טל וכב' השופטים צבי דותן ושמואל בורנשטין

בשם המבקש: עו"ד אביעד לנצ'נר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' טל וכב' השופטים צ' דותן וש' בורנשטין) מיום 21.3.2021 בעפ"ג 29751-10-20, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ע' מורנו) בת"פ 21039-05-19.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת 9 לפי סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, שימש המבקש מורה בבית הספר היסודי בו למדה הקטינה. במהלך עמוד 1

שנת 2019, במשך שלושה שבועות, בשלוש הזדמנויות, יזם המבקש מפגשים עם הקטינה וקרא לה להתלוות אליו בעת שהייתה בשיעור אחר.

במפגש הראשון, לקח המבקש את הקטינה לאזור הסבה בבית הספר, אמר לה כי הוא אוהב אותה, חיבק אותה, פתח את רוכסן מכנסיו וחשף את איבר מינו. לאחר מכן אמר המבקש לקטינה לחשוף את איבר מינה, והיא פעלה כהנחייתו.

במפגש השני, לקח המבקש את הקטינה לכיתה, סגר את הדלת, פתח את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו ואמר לה לגעת בו וללטפו, והקטינה עשתה כן. המבקש הורה לקטינה ללחוץ וללטף חזק יותר, והיא עשתה כן.

במפגש השלישי, לקח המבקש את הקטינה לכיתה, סגר את הדלת ואמר לה שזו תהיה הפעם האחרונה. המבקש פתח את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו וביקש מהקטינה לגעת וללטף, והיא עשתה כן. הוא ביקש מהקטינה לגעת באיבר מינה, אך היא סירבה. לאחר מכן ליווה אותה חזרה לכיתה, והזהיר אותה לבל תספר לאיש על שאירע.

3. בהתאם להסדר הטיעון, הוגש בעניינו של המבקש תסקיר שירות מבחן. שירות המבחן התרשם כי המבקש לוקח אחריות על מעשיו ומגלה יכולת בחינה שלהם ומודעות לגורמי הסיכון ולדרכי המניעה, באופן שיכול ללמד על יעילות הטיפול, והמליץ על המשך הליכי השיקום. בהתאם, הציע שירות המבחן כי יוטל על המבקש עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה, צו מבחן במסגרתו ימשיך בטיפול ייעודי ופיצוי לקטינה.

4. בגזר הדין, עמד בית משפט השלום על החומרה הטמונה בעבירות מין כנגד קטינים, ועל החומרה היתרה הטמונה בכך שהמבקש ניצל את האמון שנתנה בו הקטינה, אשר הייתה תלמידתו. לאחר שנתן דעתו על פסיקה במקרים דומים ועל חובת הטלת עונש מזערי של 21 חודשי מאסר, מכוח סעיף 355 לחוק העונשין, אשר יכול להיות, כולו או מקצתו על תנאי - קבע בית המשפט מתחם עונש הולם שנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר.

ואולם, בית המשפט מצא כי בעניינו של המבקש, יש מקום לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום. זאת, לאור המלצת שירות המבחן, הערכת מסוכנות מינית וחווות דעת פרטית נוספת אשר הוגשה לבית המשפט, מהן עולה כי המבקש הינו "בר טיפול", וכן בשל חרטתו הכנה כבר בשלב ראשוני שלווה גם בהפקדה כספית לטובת הפיצוי עוד בטרם נגזר דינו. לאור כל זאת, גזר בית המשפט על המבקש עונש מאסר בן 9 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים, פיצוי בסך ₪ 40,000 וכן צו מבחן למשך שנה וחצי.

5. המדינה ערערה לבית המשפט המחוזי על קולת העונש, והערעור התקבל בדעת רוב. שופטי הרוב (כב' השופטים א' טל וש' בורנשטיין) סברו כי מתחם העונש שנקבע אינו ראוי וכי החריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום - מוגזמת. נקבע כי בהתאם לפסיקת בית משפט זה, יש להחמיר בעונשיהם של מי שמבצעים מעשים מיניים כלפי קטינים, תוך ניצול תמימותם ופערי הגיל. עוד הודגש, כי מעשיו של המבקש הם מעשים מיניים חמורים, אשר בוצעו בתחומי בית הספר, תוך ניצול מעמדו כמורה והאמון שנתנה בו נפגעת העבירה, כאשר הוא מזהיר אותה לבל תספר על מעשיו. לפיכך, העמיד בית המשפט את מתחם העונש על שנתיים עד שלוש שנות מאסר.

בתוך כך, מצא בית המשפט כי יש מקום לחרוג לקולא ממתחם זה, בהתחשב במוטיבציה שגילה המבקש בהליכי הטיפול, בסיכויי שיקומו וכן בנזק האישי שספג בעקבות חשיפת הפרשה. לאור זאת, גזר בית משפט קמא על המבקש 20 חודשי מאסר, בניכוי תקופת מעצרו.

לעומתם, בדעת המיעוט, סבר כב' השופט צ' דותן כי אין מקום להתערב בעונש שנגזר על המבקש. לשיטתו, מתחם העונש ההולם שנקבע אינו חורג ממדיניות הענישה במידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור, ואף הסטייה ממתחם העונש הייתה מזערית. נקבע, כי לאור מכלול הנסיבות בעניינו של המבקש: סיכויי שיקומו; הליכי הטיפול בהם שולב; העובדה שהפקיד את מלוא הפיצוי עוד בטרם מתן גזר הדין; הנזקים האישיים שנגרמו לו, כמו גם בשל ההלכה הקובעת כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית מרף הענישה המקובל – לא היה מקום להחמיר בעונשו של המבקש.

6. המבקש לא השלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

7. לטענת המבקש יש ליתן לו רשות ערעור הן משום שטענותיו חורגות מעניינו הפרטי והן מחמת קיומו של חשש מהותי לעיוות דין. על פי הנטען, הסיקור התקשורתי של הפרשה הוביל להחמרה בלתי מוצדקת, לכאורה, בעונשו של המבקש. על פי הטענה, פרסומים רבים בעניינו של המבקש, לרבות בסמוך למועד הדיון בבית המשפט קמא, תוך השתלחות אישית בשופט בית משפט השלום, מקימה טענת הגנה מן הצדק. המבקש מדגיש, כי טענתו אינה ששופטי בית המשפט המחוזי הושפעו מביקורת זו, כי אם שהפרסומים בעניינו של המבקש פגמו בזכותו להליך פלילי הוגן בפני שופטים עצמאיים. עוד נטען כי הפרסומים הביאו אף לגירוש המבקש, עובדה שלא הייתה בידיעת בית המשפט קמא, ויש לתת לכך ביטוי בענישתו.

8. בשולי הבקשה, נטען כי בית משפט קמא הפר את הכלל, לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם נאשם.

דין והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

10. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים חריגים משיקולי צדק או בשל חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 1428/21 ביטי נ' מדינת ישראל(18.4.2021)). הבקשה שלפני אינה באה בגדרם של חריגים אלה.

11. חרף ניסיון המבקש לשוות לבקשתו אצטלה עקרונית, וחרף טענותיו השונות באשר לדרך סיקור משפטו, הרי

שהבקשה מתמקדת בחומרת העונש שהושת עליו ביחס לנסיבות המקרה ולנסיבותיו האישיות. ככלל, עילה זו אינה מצדיקה מתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בלבד בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בנסיבות דומות (ראו, למשל: 6122/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.9.2020)).

בעניינו של המבקש, בשים לב לנסיבות המקרה, לא מצאתי כי עונשו חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראויה (ראו והשוו: רע"פ 3875/20 פלוני נ' מדינת ישראל (30.8.2020); רע"פ 1830/20 פלוני נ' מדינת ישראל (25.3.2020)). לא כל שכן, באופן המצדיק התערבות ב"גלגול שלישי". זאת, בפרט בשים לב להוראת סעיף 355(א) לחוק העונשין, אשר קובעת כי בעבירות מן הסוג בו הורשע המבקש, לא יפחת העונש מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה (ובעניינו - לא יפחת מ-21 חודשי מאסר), אלא אם החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו. זאת ועוד, לא ניתן לראות בעונשו של המבקש משום מיצוי הדין עימו. כאמור לעיל, עונשו נקבע בחריגה ממתחם העונש ההולם, חריגה שספק אם היה המבקש ראוי לה, בהינתן חומרת המעשים שבוצעו כלפי קטינה תוך ניצול יחסי האמון הייחודיים מתוקף מעמדו כמורה והפגיעה החמורה ורחבת ההיקף שגרם במעשיו לקטינה ולמשפחתה.

12. למעלה מן הצורך, אציין כי אין כל בסיס לטענותיו - בין המפורשות ובין המשתמעות - של המבקש ביחס להשלכות הפרסומים על עונשו. דעת הרוב בפסק דינו של בית המשפט קמא, מנומקת ומבוססת באופן ענייני תוך התייחסות למכלול שיקולי הענישה בעניינו, לרבות מידת המסוכנות הנשקפת ממנו, שיקולי השיקום והשלכת יחסה של הסביבה כלפיו, תוך חריגה מסוימת ממתחם העונש ההולם. מה גם, שהמבקש, הסבור כי יש בפרסומים, שקדמו לדיון בעניינו, כדי לגבש טענת הגנה מן הצדק, אף לא העלה את הטענה בפני בית המשפט קמא.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשפ"א (10.5.2021).

ש ו פ ט